

Sygn. akt III AUa 776/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska (spr.) SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: st. sekr. sądowy Bożena Klukowska	

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 r. w Lublinie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy T. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 20 czerwca 2013 r. sygn. akt VI U 1020/12

oddala apelację.

III AUa 776/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca T. K. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 12 czerwca 2012 roku odmawiającej mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazał, iż pracował w warunkach szczególnych od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku w Zakładach (...) w W. wykonując i naprawiając części do maszyn i urządzeń produkujących płyty azbestowo-cementowe.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podniósł, że wnioskodawca udokumentował łączny okres ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat. Jednakże nie zaliczono okresu pracy od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku w Zakładach (...) w W. jako wykonywanej w warunkach szczególnych, ponieważ pracował tam jako robotnik budowlany, tokarz, a świadectwo pracy zawiera błędy formalne.

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołanie T. K. od decyzji z dnia 12 czerwca 2012 roku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej.

Wnioskodawca T. K., urodzony (...), wniósł w dniu 28 maja 2012 roku o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, nie pozostaje w zatrudnieniu. Organ rentowy uznał za udowodniony łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 31 lat, 1 miesiąc i 26 dni. Zaskarżoną decyzją z dnia 12 czerwca 2012 roku organ rentowy odmówił przyznania prawa do emerytury z uwagi na nie udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 roku 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Nie uwzględniono do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku w Zakładach (...) w W..

Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w W.. Początkowo na stanowisku tokarza w wydziale mechanicznym, od 1 marca 1986 roku na stanowisku tokarza – frezera w tym samym wydziale mechanicznym, od 1 marca 1994 roku na stanowisku pomocnika palacza, a od 1 grudnia 1995 roku jako pracownik budowlany. Przy czym w okresach: od 6 października 1983 roku do 31 października 1983 roku, od 1 listopada 1993 roku do 30 listopada 1993 roku i od 24 kwietnia 1995 roku do 31 maja 1995 roku był delegowany do wydziału produkcyjnego. Wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym w dniach 28 października 1993 roku do 2 listopada 1993 roku. Jako tokarz pracował 8 godzin dziennie w warsztacie mechanicznym znajdującym się w odrębnym pomieszczeniu obok hali produkcyjnej, w której odbywała się produkcja płyt i rur cementowo-azbestowych. Warsztat był oddzielony od hali produkcyjnej ścianą oraz korytarzem o długości ok. 5 m. – 10 m. Wnioskodawca pracował na tokarce i frezarce, wykonywał i naprawiał części maszyn do produkcji płyt. Części te demontowane były na hali produkcyjnej przez innych pracowników. Czasami demontażu dokonywał również wnioskodawca i wówczas na hali produkcyjnej pracował ok. jedną godzinę. Na wydziale produkcyjnym była zatrudniona brygada utrzymania ruchu składająca się z 2 - 4 osób, która dokonywała bieżących napraw urządzeń.

Jako pomocnik palacza T. K. pracował w kotłowni, w której znajdowały się dwa lub trzy kotły parowe służące do centralnego ogrzewania i podgrzewania wody do produkcji. Kotły były zasypywane automatycznie za pomocą podajnika. Wnioskodawca sprzątał kotłownię i wywoził szlakę w wymiarze 8 godzin dziennie.

Jako pomocnik budowlany wnioskodawca wykonywał prace pomocnicze oraz regenerował drewniane palety pod gotowe wyroby azbestowe na hali produkcyjnej. /akta osobowe k. 15, zeznania wnioskodawcy k. 28 i płyta k. 33, zeznania świadków A. K. i J. M. – płyta k. 33, akta sprawy VI U 1176/07/.

Sąd Okręgowy stwierdził, że podstawę rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawcy stanowi art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 j.t.) z którego wynika, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184 ustawy).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. W myśl ust. 2 powołanego artykułu, dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości

lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Natomiast stosownie do ust. 4 art. 32, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ustawę o emeryturach i rentach, a więc wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk, oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust. 2 i 3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNAPIUS 2002 Nr 10, poz. 243 oraz uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2004 r., P 17/03, OTK-A 2004 Nr 6, poz. 57). W myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na warunkach w nim przewidzianych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, natomiast według jego § 4 ust. 1, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany – 25 letni – okres ubezpieczenia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy przyjął, że poza sporem w sprawie niniejszej pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia oraz fakt, że nie przystąpił do funduszu emerytalnego i nie pozostaje w zatrudnieniu. Sprawą sporną pozostaje ustalenie, czy wnioskodawca wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Wnioskodawca przedłożył świadectwo z dnia 31 grudnia 1998 roku wystawione przez Zakłady (...) w W., z którego wynika, że od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku na stanowisku tokarza i robotnika budowlanego stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu określone w zarządzeniu resortowym Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 10.12.1983 r. w wykazie B, dziale IV, poz. 1 /k. 21 akt E599924/. Sąd Okręgowy stwierdził, że okoliczność czy wnioskodawca faktycznie wykonywał prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu, była przedmiotem ustaleń Sądu w sprawie VI U 1176/07. Sąd oddalił wówczas odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 29.06.2007 r. odmawiającej prawa do emerytury, ponieważ uznał na podstawie zebranego materiału dowodowego, że prace jakie wnioskodawca wykonywał na stanowisku tokarza, wbrew świadectwu wydanemu przez zakład pracy nie zostały wymienione w wykazie B, dziale IV, poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze. Takie samo stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalając apelację wnioskodawcy od powyższego wyroku (akta VI 1176/07). T. K. obecnie osiągnął wiek 60 lat, dlatego charakter jego pracy może zostać rozważony w oparciu o wykaz A powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W wykazie A, dział XIV, poz. 25, tj. wymienione bowiem zostały prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Z akt osobowych wnioskodawcy wynika, że od 25 kwietnia 1974 roku był zatrudniony w Zakładach (...) w W. na stanowisku tokarza w wydziale mechanicznym, od 1 marca 1986 roku na stanowisku tokarza - frezera w wydziale mechanicznym. Od 1 marca 1994 roku został przeniesiony na stanowisko pomocnika palacza, a od 1 grudnia 1995 roku pracownika budowlanego. Przy czym w okresach: od 6 października 1983 roku do 31 października 1983 roku, od 1 listopada 1993 roku do 30 listopada 1993 roku i od 24 kwietnia 1995 roku do 31 maja 1995 roku był delegowany do wydziału produkcyjnego, gdzie faktycznie wykonywał prace związane bezpośrednio z produkcją wyrobów azbestowych /akta osobowe: wykaz obowiązków k. 19; delegacje k. 20, 48, 56; dokument z kadr k. 27; angaż k. 28; wniosek o urlop bezpłatny k. 50; angaż k. 55; pismo wnioskodawcy k. 60/. Ze zgodnych zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków A. K. zatrudnionego od 1968 roku do 1998 roku, w tym do 1987 roku na stanowisku frezera, do 1990 roku na stanowisku brygadzysty, a następnie do końca zatrudnienia na stanowisku mistrza i J. M. zatrudnionego w latach 1982 – 1998 na stanowisku murarza wynika, że T. K. jako tokarz oraz jako frezer – tokarz pracował 8 godzin dziennie w warsztacie mechanicznym znajdującym się w odrębnym pomieszczeniu

obok hali produkcyjnej, w której odbywała się produkcja płyt i rur cementowo-azbestowych. Warsztat był oddzielony od hali produkcyjnej ścianą oraz korytarzem. Wnioskodawca obsługiwał tokarkę i frezerkę, wykonywał i naprawiał części maszyn do produkcji. Świadek J. M. wyjaśnił, że wnioskodawca stale pracował na tokarce w warsztacie mechanicznym a na halę był kierowany jedynie w razie awarii. Demontażu urządzeń, które naprawiał dokonywała grupa ślusarzy mechaników pracujących stale na hali. Również A. K. zeznał, że wnioskodawca w warsztacie wykonywał nowe części do maszyn i regenerował stare. Części te demontowali pracownicy utrzymania ruchu, którzy pracowali na hali produkcyjnej. Wnioskodawca był natomiast kierowany do pracy na hali w przypadku awarii oraz wstrzymania procesu technologicznego w celu oczyszczenia urządzeń, ich demontażu w celu naprawy w warsztacie. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, którzy pracowali razem z wnioskodawcą. A. K. pracował w warsztacie z wnioskodawcą, a w późniejszym okresie był jego przełożonym. J. M. był współpracownikiem wnioskodawcy. Ponadto zeznania te są zgodne z dokumentacją pracowniczą i zeznaniami samego wnioskodawcy. Sąd Okręgowy przyjął, że z zeznań tych wynika jednoznacznie że skarżący stale pracował w warsztacie mechanicznym a jedynie sporadycznie przez godzinę wykonywał prace demontażowe na hali produkcyjnej. Nie wykonywał zatem stale i w pełnym wymiarze czasu prac wymienionych w wykazie A, dziale XIV, poz. 25. Warsztat znajdował się wprawdzie w tym samym budynku co hala produkcyjna, ale nie był jej częścią, bowiem oddzielał go korytarz i ściany. Poza tym pracowała na hali brygada utrzymania ruchu, ale wnioskodawca nie był jej pracownikiem. W związku z powyższym Sąd nie uwzględnił pracy wnioskodawcy na stanowisku tokarza i tokarza-frezera do okresów prac wykonywanych w warunkach szczególnych.

Takich prac wnioskodawca nie wykonywał również na stanowisku pomocnika palacza i robotnika budowlanego. Jak wynika bowiem z zeznań skarżącego w kotłowni wykonywał jedynie czynności pomocnicze polegające na sprzątaniu i wywożeniu szlaki. Natomiast w wykazie A, dziale XIV, poz. 1 zostały wymienione prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Wnioskodawca nie posiadał uprawnień do wykonywania pracy palacza i nie mógł jej wykonywać.

Co do okresu pracy wnioskodawcy na stanowisku pomocnika budowlanego, to z jego zeznań oraz z zeznań świadków A. K. i J. M. wynika, iż zasadniczo do jego obowiązków należało wykonywanie drewnianych palet pod gotowe wyroby azbestowe na hali produkcyjnej. Pracował również jako pomocnik murarza, stolarza i szklarza. Prace te nie odpowiadają jednak pojęciu prac budowlano-montażowych i budowlano-remontowych.

Zdaniem Sądu Okręgowego jedynie prace wykonywane przez wnioskodawcę w okresach delegowania na produkcję od 6 października 1983 roku do 31 października 1983 roku, od 1 listopada 1993 roku do 30 listopada 1993 roku i od 24 kwietnia 1995 roku do 31 maja 1995 roku w łącznym wymiarze 3 miesięcy i 4 dni były pracami wykonywanymi stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, określonymi w wykazie A, dziale V, poz. 12 jako prace przy produkcji materiałów azbestowo-cementowych.

Sąd Okręgowy ostatecznie uznał, że wnioskodawca nie spełnił warunków do przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej i oddalił odwołanie zgodnie z art. 477¹⁴§1 kpc.

Apelację od tego wyroku złożył wnioskodawca T. K. i zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu: 1) nieuwzględnienie okresu zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach w Zakładach (...) w W. w okresie od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku; 2) naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233§1 KPC mające wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, polegające na bezpodstawnym przyjęciu, że T. K. nie przepracował okresu określonego ustawą w warunkach szkodliwych; 3) brak uwzględnienia wyjaśnień skarżącego w zakresie stwierdzenia u niego choroby nowotworowej, powstałej na skutek wykonywania pracy w szkodliwych warunkach w Zakładach (...) w W. w okresie od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania oraz o dopuszczeniu dowodu z decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej.

W uzasadnieniu apelacji jej autor podniósł, że sąd rozpatrując sprawę skupił się na tym, czy prace wykonywane przez skarżącego podczas zatrudnienia w Zakładach (...) w W. odpowiadały stanowiskom wymienionym w wykazie zarządzenia resortowego Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 10.12.1983 r.

Sąd nie zajął stanowiska na temat stwierdzenia u skarżącego choroby zawodowej – pylicy azbestowej płuc określonej na podstawie orzeczenia lekarskiego potwierdzonego decyzją z dnia 14 grudnia 2003 roku Powiatowego Inspektora Sanitarnego w R.. Apelujący stwierdził, że z uwagi na chorobę zawodową praca jego należała do pracy w warunkach szkodliwych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Ustalenia Sądu Okręgowego zasługują na aprobatę podobnie jak dokonana przez Sąd I instancji ocena prawna.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach, uprawniającym do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Na podstawie dowodów dołączonych do akt, akt osobowych, zeznań świadków, wnioskodawcy sąd okręgowy ustalił, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szkodliwych warunkach.

Należy podkreślić, że wnioskodawca T. K. był zatrudniony od 25 kwietnia 1974 roku do 31 grudnia 1998 r. w Zakładach (...) w W..

Po raz pierwszy złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku 55 lat. Sąd Okręgowy w sprawie VI U 1176/07 uznał, że wnioskodawca nie spełnił warunków wymaganych do uzyskania prawa do emerytury, bowiem nie udowodnił 10 lat pracy w szczególnych warunkach i oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. wyrokiem z dnia 16 listopada 2007 roku.

Wnioskodawca dołączył do akt świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie B, dziale IV poz. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Świadectwo to potwierdzało, że wnioskodawca będąc zatrudnionym na stanowisku tokarza i robotnika budowlanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio przy przetwórstwie azbestu określone także w zarządzeniu resortowym Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 10 grudnia 1983 r.

Sąd Okręgowy przyjął w sprawie VI U 1176/07, że prace jakie wnioskodawca wykonywał na stanowisku tokarza, wbrew temu świadectwu, wydanemu przez zakład pracy, nie zostały wymienione w wykazie B, dziale IV, pkt 1 rozporządzenia wyżej wymienionego i oddalił odwołanie wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego.

Obecnie wnioskodawca T. K. ukończył 60 lat i złożył ponownie wniosek o emeryturę w obniżonym wieku. Sąd Apelacyjny uznał, że wniosek wnioskodawcy podlega merytorycznemu rozpoznaniu z uwagi na zmianę okoliczności w sprawie.

Wobec treści zarzutów apelacyjnych kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy jest ocena prawidłowości poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych i tym samym prawidłowości dokonanej przez tenże Sąd oceny dowodów.

Na wstępie tych rozważań należy podnieść, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów.

Obejmuje ona rozstrzygnięcie o przeciwstawnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się ze świadkami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Jeżeli więc Sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233§1 kpc). Musi się ona ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne.

Odnosząc te ogólne uwagi do rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku apelującego, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela. Skarżący nie wykazał bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, słusznie uznał Sąd I instancji, że przeprowadzone w tym zakresie postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, z wyłączeniem okresu 3 miesięcy 4 dni, kiedy wykonywał faktycznie pracę w szczególnych warunkach przy produkcji azbestu.

W tym miejscu należy podnieść, że ma rację apelujący, gdy twierdzi, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu zadań pracowniczych i warunki w jakich pracę wykonywał.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że ubezpieczony nie wykazał, aby wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace wymienione w Rozporządzeniu z dnia 7.02.1983 r. wyżej cytowanym pod pozycją B, dziale IV, poz. 1 co zostało rozstrzygnięte w sprawie VI 4 1176/07.

Wnioskodawca nie udowodnił też, że wykonywał faktycznie prace wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 25, czyli prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Sąd Okręgowy ustalił, że T. K. jako tokarz oraz jako frezer-tokarz pracował 8 godzin dziennie w warsztacie mechanicznym znajdującym się w odrębnym pomieszczeniu, obok hali produkcyjnej, w której odbywała się produkcja płyt i rur cementowo-azbestowych.

Warsztat był oddzielony od hali produkcyjnej ścianą oraz korytarzem. Wnioskodawca obsługiwał tokarkę i frezarkę, wykonywał i naprawiał części maszyn do produkcji. Warsztat nie był częścią hali produkcyjnej. Na hali pracowała brygada utrzymania ruchu, ale wnioskodawca nie był jej pracownikiem ani członkiem. Apelujący nie wykazał zatem, że wykonywał pracę powierzoną mu w pełnym wymiarze czasu pracy na oddziałach będących w ruchu, skoro pracował w warsztacie, obok hali produkcyjnej, nie będącej jej częścią. Faktów tych, ustalonych przez Sąd Okręgowy skutecznie nie podważył. W kotłowni apelujący wykonywał jedynie czynności normalne, polegające na sprzątaniu i wywożeniu szlaku i nie posiadał uprawnień do pracy palacza.

Z kolei na stanowisku robotnika budowlanego wykonywał drewniane palety pod gotowe wyroby azbestowe. Wykonywał też prace na stanowisku murarza, stolarza i szklarza, które to prace nie odpowiadały pojęciu prac budowlano-montażowych i budowlano-remontowych.

W tej sytuacji należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił jakie faktycznie prace wykonywał wnioskodawca na powierzonych mu stanowiskach pracy. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że te powierzone wnioskodawcy czynności, zadania pracownicze nie mieszczą się w pojęciu prac wykonywanych w szczególnych warunkach, wymienionych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. wyżej cytowanym w wykazie A, w dziale XIV, poz. 25, pkt. 1, ani w wykazie B, dziale IV, poz. 1, ani w wykazie A, dziale V, poz.12.

Podnieść także należy, że praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy, w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionej w wykazie stanowiącym załącznik do

Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zwykle świadectwo pracy nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244§1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 kpc, które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisywała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Bez względu na to, co zostało stwierdzone w świadectwie pracy to przesądzające o uznaniu danej pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach jest wykonywanie pracy wymienionej w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. wyżej cytowanego.

Ubezpieczony nie podważa ustaleń Sądu Okręgowego, z których wynika jaką pracę i kiedy ją wykonywał. Podnosi jednak w apelacji, że sąd rozpoznając sprawę skupił się na tym, czy prace wykonywane przez skarżącego, podczas zatrudnienia w Zakładach (...) w W. odpowiadały stanowiskom wymienionym w wykazie zarządzenia resortowego Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 10 grudnia 1983 r.

Natomiast Sąd nie zajął stanowiska na temat stwierdzenia u skarżącego choroby zawodowej – pylicy azbestowej płuc określonej na podstawie orzeczenia lekarskiego (...) Wojewódzkiego Ośrodka Medycznego Pracy w P..

Jeżeli chodzi o zarzut apelacyjny z którego wynika, że apelujący uważa pracę wykonywaną na stanowiskach pracy wymienionych w zarządzeniu resortowym Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 10 grudnia 1983 r. za pracę w szczególnych warunkach, to nie zasługuje on na uwzględnienie. Za pracę w szczególnych warunkach uznaje się pracę wymienioną w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. Natomiast, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa sądów, wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Taki wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach – w szczególności, jeśli w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wyżej cytowanego, nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Innymi słowy, zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie jedynie w sferze dowodowej. Nie mogą jednak zastąpić rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przy ustalaniu czy wykonywane faktycznie prace były pracami w szczególnych warunkach.

Zarzut apelującego, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił faktu, iż ma on stwierdzoną chorobę zawodową, nie może prowadzić do zmiany wyroku.

Nie ulega żadnej wątpliwości, iż z decyzji z dnia 14 grudnia 2012 roku, wydanej przez Powiatowego Inspektora Pracy wynika, że u wnioskodawcy stwierdzono chorobę zawodową pylicę azbestową płuc. Fakt ten nie może stanowić o tym, że wnioskodawca w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w W. na stanowisku tokarza, robotnika budowlanego, wykonywał faktycznie pracę w szczególnych warunkach.

Dokonując oceny tego zarzutu podnieść należy, że fakt wykonywania pracy w warunkach szkodliwych, w narażeniu na czynniki szkodliwe dla zdrowia, z którymi stykał się pracownik nie jest wystarczający do uznania takiej pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Istotne jest bowiem to, aby faktycznie powierzone zadania pracownicze, wykonywane w szkodliwych warunkach były wykonywane jako prace w warunkach szczególnych wymienione w Rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku wyżej cytowanym.

Z niepodważonych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że poza okresem 3 miesięcy 4 dni wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy i stale.

W tej sytuacji, brak odniesienia się Sądu Okręgowego do faktu stwierdzenia u wnioskodawcy choroby zawodowej nie ma wpływu na wynik sprawy. Sam fakt – stwierdzenia choroby zawodowej, bez ustalenia, że w tym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach nie może prowadzić do uznania, że taką pracę wykonywał.

Skoro wnioskodawca nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez okres 15 lat, to trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że T. K. nie spełnił warunków z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227) do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Zarzuty apelacyjne w tej sytuacji jako bezzasadne podlegają oddaleniu.

Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 KPC.